

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o zaščiti živali

EVA: 2026-2330-0067

I. Uvod

Predlog novele ZZZiv-H je zasnovan kot ciljna in omejena sprememba Zakona o zaščiti živali, namenjena odpravi oziroma prilagoditvi posameznih določb, ki so se pri izvajanju zakona oziroma pri pripravi na začetek njihove uporabe pokazale kot težko izvedljive, nesorazmerne ali pravno premalo jasne. Ne gre za celovito prenovu področja, temveč za ureditev nujnih vprašanj do priprave novega Zakona o zaščiti živali.

Pri pripravi novele zakona sodeluje posebna delovna skupina, ki jo sestavljajo poleg predstavnikov MKM tudi predstavniki treh znanstvenih institucij, predstavniki strokovnih združenj in predstavnik nevladnih organizacij.

Namen novele je zagotoviti, da se cilji zaščite in dobrobiti živali uresničujejo na način, ki je strokovno utemeljen, pravno jasen, sorazmeren, finančno realen ter izvedljiv in nadzorljiv v praksi.

Predlog ureja naslednja ključna vprašanja:

1. Ureditev označevanja in registracije mačk v skladu z EU uredbo: V avgustu 2026 je pričela veljati Uredba (EU) 2026/1818 o dobrobiti psov in mačk ter njihovi sledljivosti.

Predlagana novela zakona usklajuje nacionalno ureditev s časovnim okvirjem ter cilji Uredbe (EU) 2026/1818, ki predvideva za mačke, ki se ne dajejo na trg (zasebno lastništvo), 15-letno prehodno obdobje (do 31. avgusta 2041). Ne glede na določila EU Uredbe se nacionalno že z 1.1.2027 določa obveznost označitve in registracije vseh lastniških mačk ob prodaji, oddaji ali podaritvi mačke drugemu, vključno z oddajo iz zavetišča, kar je nadaljevanje spodbujanja odgovornega lastništva, ki ga je in ga še spodbuja država s sofinanciranjem označevanja mačk v letih 2025 in 2026. Označitev mačke in vpis mačke ter njenega lastnika v centralni register hišnih živali sta hkrati način izkazovanja lastništva, vendar na prostovoljni osnovi.

2. Sedanja določba je izvedbeno neusklajena s predpisi o ohranjanju narave, saj ZON ne določa registracije osebe kot gojitelja, temveč izdajo dovoljenja za gojitev. Poleg tega lahko zaradi povezave med prepovedjo posedovanja po ZZZiv in postopkom izdaje dovoljenja po ZON nastane položaj, v katerem oseba ne more zakonito posedovati živali v času pridobivanja dovoljenja, pri čemer se v postopku za izdajo dovoljenja zahtevajo tudi podatki in dokazila o osebkih. S spremembo se odpravlja navedeno neskladje in omogoča časovno omejeno posedovanje živali med postopkom izdaje dovoljenja ob hkratnem zagotavljanju predpisanih bivalnih pogojev.

3. Ohranitev prepovedi reje kokoši v kletkah ob določitvi prehodnega obdobja za obstoječe baterijske reje kokoši do 31. decembra 2034. Dodatno se z novelo zakona prepovedujejo financiranje novogradenj ali obnov baterijske reje kokoši iz proračuna, kar je nacionalna zaveza k izboljšanju dobrobiti kokoši. Investicijska podpora se tako usmerja v alternativne načine reje, ki so skladni z dolgoročnim ciljem zakona.

Za obstoječe reje se v prehodnih določbah določa možnost nadaljnje uporabe obstoječih sistemov do 31. decembra 2034, kar je primerljivo z EU usmeritvami na področju kmetijske politike. Podaljšano prehodno obdobje omogoča rejcem postopno prilagoditev objektov in načina reje ter načrtovanje potrebnih investicij ob upoštevanju življenjske dobe obstoječe opreme, neamortiziranih investicij in ekonomskih posledic prehoda.

Novela zakona torej ohranja cilj dobrobiti živali – opustitev baterijske reje – hkrati pa se obstoječim rejcem zagotavlja izvedljivo obdobje za prilagoditev.

4. Dopolnitev splošne prepovedi privezovanja psov z ozko določenimi izjemami. Za pse, rojene pred 1. januarjem 2027, se pod predpisanimi pogoji dopušča privezovanje na vodoravno vodilo ob obveznem dnevnem izpustu ali sprehodu, saj je praksa pokazal, da je za take živali bivanje v boksih iz vidika njihove dobrobiti korak nazaj. Pri teh psih lahko nenaden prehod na drugačen način nastanitve, na primer v pesjak, povzroči izrazit stres, vedenjske težave ali poslabšanje njihove dobrobiti.

Posebej se ureja tudi omejena izjema za pse, ki na kmetijskih gospodarstvih v nočnem času opravljajo nalogo varovanja, pri čemer so zanje določene strožje prostorske zahteve in je privezovanje dovoljeno le v času opravljanja naloge varovanja ljudi, živali in premoženja, torej ponoči. Namen izjeme ni ponovno omogočiti splošnega trajnega privezovanja psov, temveč urediti specifične razmere, v katerih pes opravlja funkcijo varovanja kmetijskega gospodarstva, pri čemer mora biti njegovo gibanje zaradi varnosti ljudi, drugih živali in samega psa ponoči nadzorovano.

S tem določilom se torej spoštuje standard dobrobiti psov in upošteva naloge psa kot čuvaja (kot so v veljavnem zakonu že upošteevane naloge psa kot pastirskega psa, psa pomočnika invalidov, reševalnega psa in psa vodiča slepih).

5. Ureditev kirurške kastracije pujskov, tako da se do sedmega dne starosti zahteva uporaba najmanj lokalne anestezije in analgezije, poseg pa lahko opravi veterinar ali ustrezno usposobljena oseba pod pogoji, določenimi z zakonom, ki ureja veterinarstvo; po sedmem dnevu starosti lahko poseg opravi samo veterinar z uporabo anestezije in analgezije.

S predlagano spremembo se kirurška kastracija pujskov sistemsko uvršča med posege, ki so dovoljeni pod posebej določenimi pogoji. Po veljavni ureditvi je namreč kastracija opredeljena med prepovedanimi ravnanji, kadar ni izvedena z uporabo anestezije ob posegu in analgezije pred, med ali neposredno po posegu. Z novo ureditvijo se določa, da je kirurška kastracija dovoljena ob uporabi anestezije in analgezije za obvladovanja bolečine.

Nova ureditev je tudi v celoti skladna z Direktivo 2008/120/ES, ki dopušča, da kastracijo do sedmega dne opravi ustrezno usposobljena oseba, vendar mora biti kastracija po sedmem dnevu starosti opravljena izključno s strani veterinarja.

6. Umik posebne ureditve zavetišča za zapuščene in upokojene kopitarje, ker je glede na njihove biološke, prostorske, oskrbne in veterinarske potrebe zanje primernejša ureditev v okviru prehodnih hlevov za rejne živali. Veljavni zakon vriva sistem zavetišč za kopitarje v sistem zavetišč za zapuščene hišne živali, na način, ki je sistemsko in nomotehnično nedodelan. Zakon določa zavetišča za hišne živali kot javno službo v pristojnosti občin, zavetišča za kopitarje pa kot javno službo za katero ministrstvo, pristojno za veterinarstvo podeli koncesijo za obdobje desetih let.

Veljaven zakon določi le, da se dejavnost javne službe pomoči, oskrbe in namestitve zapuščenih ali upokojenih kopitarjev lahko izvaja prek koncesije, ne določi pa dovolj jasno vsebine in pogojev izvajanja, zato gre za podnormirano rešitev. Dodatna težava je pogoj, da se koncesija veže/podeli na nevladno organizacijo v javnem interesu. Tak pogoj je lahko izključujoč in diskriminatoren do drugih potencialno usposobljenih izvajalcev, na primer kmetijskih gospodarstev.

7. Ureditev prehodnih hlevov, za vse rejne živali: Prehodni hlev je na javnem razpisu izbran obrat, ki je namenjen začasni namestitvi in oskrbi rejnih živali, za katere je odrejen odvzem, kadar je to potrebno zaradi zaščite njihovega življenja, zdravja in dobrobiti, odrejena oskrba s strani posebne mobilne enote uradnih veterinarjev v skladu z zakonom, ki ureja veterinarska merila skladnosti, odrejena namestitvev v primeru

prometne nesreče ali odrejena začasna namestitve zaradi drugih razlogov. Določeni so pogoji za njihovo delovanje, namestitve in oskrbe živali, financiranja, izbire izvajalcev ter nadaljnjega ravnanja z odvzetimi oziroma drugače začasno nameščenimi rejnimi živalmi.

Pomembno je, da se rešitev izvajanja nalog prehodnih hlevov določi na nediskriminatoren način, da je rešitev primerna za vse rejne živali (ne samo kopitarje), da je rešitev sistemsko pravilno uvrščena med maloge ministrstva.

8. Spremembo pogojev za financiranje podaljšane oskrbe živali v zavetiščih, tako da se upravičenost do plačila po 180. dnevu namestitve presoja tudi glede na dokumentirano veterinarsko oceno zdravstvenega stanja, prognoze in kakovosti življenja živali. Zavetišča lahko sicer to kategorijo živali ohranjajo v zavetiščih, vendar se njihovo bivanje ne sofinancira iz proračunskih sredstev.

9. Črtanje ukrepa zasega vozila pri nedovoljenem prevozu hišnih živali, ker je njegovo izvajanje povezano s pomembnimi postopkovnimi, organizacijskimi in ustavnopravnimi tveganji, zlasti glede lastninske pravice in varstva pravic tretjih oseb.

Predlagane spremembe ne pomenijo opustitve ciljev zaščite in dobrobiti živali, temveč prilagoditev posameznih nacionalnih zahtev, prehodnih obdobj in izvedbenih rešitev tako, da bodo pravno jasne, sorazmerne, strokovno utemeljene ter izvedljive in učinkovito nadzorljive v praksi. Pri pripravi predloga so bile upoštevane izkušnje pri izvajanju veljavnega zakona in pripravah na začetek uporabe posameznih določb, opozorila stroke, zavezancev in nadzornih organov ter pravnosistemske pripombe iz prejšnjih zakonodajnih postopkov.

II. Besedilo členov

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o zaščiti živali

1. člen

V Zakonu o zaščiti živali (Uradni list RS, št. 38/13 – uradno prečiščeno besedilo, 21/18 – ZNOrg, 92/20, 159/21, 109/23, 12/25 – odl. US in 60/25) se v 5. členu doda nova 10.a točka, ki se glasi:

»10.a obrat je obrat iz 27. točke 4. člena Uredbe (EU) 2016/429 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o prenosljivih boleznih živali in o spremembi ter razveljavitvi določenih aktov na področju zdravja živali (»Pravila o zdravju živali«) (UL L št. 84 z dne 31. 3. 2016, str. 1), zadnjič spremenjene z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2024/2623 z dne 30. julija 2024 o dopolnitvi Uredbe (EU) 2016/429 Evropskega parlamenta in Sveta glede pravil za odobritev in priznanje statusa prost bolezni za kompartmente, v katerih se gojijo kopenske živali (UL L št. 2024/2623 z dne 4. 10. 2024);«.

33.a in 33.b točki se črtata.

K 1. členu:

V 33.a členu predloga zakona je uporabljen pojem »obrat«, ki pa v veljavnem Zakonu o zaščiti živali ni opredeljen. Zaradi zagotavljanja pravne jasnosti, enotne uporabe predpisov in pravne varnosti zavezancev se zato v 5. členu med izraze dodaja definicija obrata, kot jo določa Uredba (EU) 2016/429 Evropskega parlamenta in sveta o prenosljivih boleznih živali in o spremembi ter razveljavitvi določenih aktov na področju zdravja živali. Dodajanje definicije je potrebno zaradi uskladitve terminologije z zakonodajo s področja zdravja živali, saj gre za pojem, ki se že uporablja v sistemu predpisov Evropske unije in nacionalnih predpisih ter je dobro uveljavljen v veterinarski zakonodaji. S prevzemom obstoječe definicije se preprečujejo različne razlage istega pojma v povezanih predpisih, kar prispeva k pravni predvidljivosti in učinkovitejšemu izvajanju nadzora. Predlagana dopolnitev ne uvaja novih vsebinskih obveznosti, temveč zgolj določa pomen pojma, ki se uporablja v zakonu, in zagotavlja njegovo enotno razumevanje pri izvajanju določb zakona ter pripadajočih podzakonskih predpisov.

S predlaganim členom se v 5. členu Zakona o zaščiti živali črtata 33.a in 33.b točka, ki opredeljujeta pojma zapuščeni kopitarji in upokojeni kopitarji. Navedena pojma sta bila v zakon dodana z novelo ZZZiv-G kot del posebne ureditve zavetišča za zapuščene in upokojene kopitarje. 33.a točka določa, da so zapuščeni kopitarji najdeni, oddani ali odvzeti kopitarji, 33.b točka pa, da so upokojeni kopitarji kopitarji, ki so služili kot službene živali državnega organa, vendar zaradi starosti ali zdravstvenih razlogov niso več zmožni varno in učinkovito opravljati službenih nalog. Ker se posebna ureditev zavetišča za zapuščene in upokojene kopitarje črta, pojma iz 33.a in 33.b točke nista več potrebna, saj zakon ne vsebuje več določb, ki bi se nanju navezovali.

2. člen

V 6.a členu se prvi in drugi odstavek spremenita tako, da se glasita:

»Lastništvo domače mačke se izkazuje z označitvijo mačke na predpisan način ter s prijavo mačke pri pristojni veterinarski organizaciji za vpis v centralni register hišnih živali.

Lastnik mačke, ki mačko prodaja, oddaja ali podarja drugemu, vključno zavetišče, mora zagotoviti, da je mačka pred prodajo, oddajo ali podaritvijo označena na predpisan način in prijavljena pri pristojni veterinarski organizaciji za vpis v centralni register hišnih živali.«.

V tretjem odstavku se napovedni stavek spremeni tako, da se glasi:

»Lastnik mačke ob prijavi iz prvega in drugega odstavka sporoči, pristojna veterinarska organizacija pa v centralni register hišnih živali vnese naslednje podatke:«.

K 2. členu:

S spremembo 6.a člena se obveznost označitve in vpisa mačke v centralni register hišnih živali omejuje na primere, ko lastnik mačko prodaja ali drugače oddaja drugemu lastniku. V teh primerih mora biti mačka označena in vpisana v register pred prodajo oziroma oddajo. Za ostale mačke ostajata označitev in vpis v register prostovoljna.

Po sprejetju Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zaščiti živali (ZZZiv-G) je bila na ravni Evropske unije sprejeta Uredba (EU) 2026/1818 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2026 o dobrobiti psov in mačk ter njihovi sledljivosti, ki prvič na ravni Evropske unije celovito ureja tudi identifikacijo in registracijo psov in mačk.

Uredba določa, da morajo biti vsi psi in mačke, ki so v lasti fizičnih ali pravnih oseb, individualno identificirani z mikročipom, pri čemer mora biti žival identificirana najpozneje do starosti treh mesecev oziroma pred dajanjem na trg. Uredba se v tem delu začne neposredno uporabljati 31. avgusta 2028.

Veljavna nacionalna ureditev je bila sprejeta pred dokončnim oblikovanjem navedenega evropskega pravnega okvira in določa začetek splošne obveznosti označevanja lastniških mačk že s 1. januarjem 2027. Po sprejetju neposredno uporabljivega predpisa Evropske unije je bilo zato ponovno presoјano, ali je smiselno v prehodnem obdobju pred začetkom uporabe enotne evropske ureditve ohraniti samostojen nacionalni režim splošnega obveznega označevanja.

Uredba (EU) 2026/1818 sicer državam članicam izrecno omogoča ohranitev ali uvedbo strožjih nacionalnih pravil, katerih cilj je večja sledljivost psov in mačk. Predlagana sprememba zato ni posledica pravne obveznosti Republike Slovenije, da obstoječi nacionalni standard odpravi, temveč pomeni odločitev o prilagoditvi nacionalne ureditve novemu evropskemu pravnemu okviru ter o sorazmernosti obveznosti v prehodnem obdobju do začetka neposredne uporabe evropskih pravil.

Pri tem se upošteva, da je bila v letih 2025 in 2026 izvedena obsežna subvencionirana akcija označevanja mačk, zaradi katere je bilo v centralni register hišnih živali vključenih veliko število lastniških mačk. S tem je bil dosežen pomemben napredek pri sledljivosti populacije mačk še pred začetkom uporabe enotnega evropskega sistema.

V prehodnem obdobju se zato ohranja obvezno označevanje v primerih, kjer je potreba po sledljivosti posebej izrazita, zlasti ob prodaji, oddaji oziroma drugi spremembi lastništva ter pri oddaji živali iz zavetišč. Za druge lastniške mačke se označevanje do začetka neposredne uporabe evropske ureditve omogoča na prostovoljni podlagi.

S takšno ureditvijo se preprečuje vzpostavljanje dveh časovno zaporednih splošnih režimov označevanja, zmanjšuje administrativno in finančno breme za imetnike živali ter hkrati ohranjajo bistveni elementi sistema sledljivosti. Od 31. avgusta 2028 bo splošna obveznost identifikacije vseh lastniških mačk neposredno izhajala iz Uredbe (EU) 2026/1818.

Predlagana rešitev tako pomeni prehodno prilagoditev nacionalne ureditve enotnemu evropskemu sistemu in ne odstopa od dolgoročnega cilja zagotavljanja sledljivosti lastniških mačk.

Sprememba tretjega odstavka je potrebna zaradi uskladitve z novo ureditvijo prvih dveh odstavkov in določa vpis predpisanih podatkov tako pri obvezni kot pri prostovoljni prijavi mačke.

3. člen

V 6.č členu se v prvem odstavku tretja alineja spremeni tako, da se glasi:

»— pravna ali fizična oseba, ki zagotavlja predpisane bivalne pogoje za zadevno vrsto živali in ima veljavno dovoljenje za gojitev v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave;«

Za tretjo alinejo se doda nova četrta alineja, ki se glasi:

»— pravna ali fizična oseba, ki zagotavlja predpisane bivalne pogoje za zadevno vrsto živali in je za pridobitev dovoljenja za njeno gojitev najpozneje v osmih dneh po njeni pridobitvi vložila vlogo v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave. Taka oseba lahko žival poseduje do pravnomočne odločitve o vlogi, vendar največ šest mesecev od dneva pridobitve živali. Če je zahteva za izdajo dovoljenja zavrnjena ali zavržena, mora oseba z živaljo ravnati v skladu z drugim odstavkom tega člena.«.

Dosedanja četrta alineja postane peta alineja.

K 3. členu:

Sedanja določba je izvedbeno neusklajena s predpisi o ohranjanju narave, saj ZON ne določa registracije osebe kot gojitelja, temveč izdajo dovoljenja za gojitev. Poleg tega lahko zaradi povezave med prepovedjo posedovanja po ZZZiv in postopkom izdaje dovoljenja po ZON nastane položaj, v katerem oseba ne more zakonito posedovati živali v času pridobivanja dovoljenja, pri čemer se v postopku za izdajo dovoljenja zahtevajo tudi podatki in dokazila o osebnosti. S spremembo se odpravlja navedeno neskladje in omogoča časovno omejeno posedovanje živali med postopkom izdaje dovoljenja ob hkratnem zagotavljanju predpisanih bivalnih pogojev.

4. člen

V 9.a členu se v prvem odstavku besedilo »Reja kokoši« nadomesti z besedilom »Reja živali vrste kokoš (*Gallus gallus*), v nadaljnjem besedilu: reja kokoši«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»Iz sredstev proračuna se ne financira novogradenj ali obnov baterijske reje.«.

K 4. členu:

S predlaganim členom se dopolnjuje 9.a člen zakona tako, da se jasno določa prepoved baterijskega načina reje kokoši vrste *Gallus gallus*, ne glede na kategorijo kokoši in velikost reje. Prepoved velja za vse nove reje in novogradnje, s čimer se preprečuje vzpostavljanje novih proizvodnih zmogljivosti, ki temeljijo na načinu reje, katerega nadaljnja uporaba se zaradi zahtev glede dobrobiti živali opušča.

Za obstoječe reje se v prehodnih določbah določa možnost nadaljnje uporabe obstoječih sistemov do 1. januarja 2035. Podaljšano prehodno obdobje omogoča rejcem postopno prilagoditev objektov in načina reje ter načrtovanje potrebnih investicij ob upoštevanju življenjske dobe obstoječe opreme, neamortiziranih investicij in ekonomskih posledic prehoda. Na ta način se ohranja in jasno določa cilj zakona – opustitev baterijske reje – hkrati pa se obstoječim rejcem zagotavlja daljše in izvedljivo obdobje za prilagoditev.

Tak pristop sledi tudi razpravi delovne skupine, v kateri je bilo izraženo široko soglasje glede cilja odprave baterijske reje in glede tega, da se nove investicije v takšne sisteme ne dopuščajo. Del članov delovne skupine je ob tem posebej poudaril potrebo po daljšem prehodnem obdobju zaradi neamortiziranih investicij, konkurenčnosti domačih rejcev in potrebe po postopnem prilagajanju proizvodnje. Glede dolžine prehodnega obdobja so bila izražena tudi nasprotna stališča, zlasti predstavnikov nevladnih organizacij, ki so zagovarjali ohranitev krajšega roka.

S predlagano ureditvijo se zato zasleduje cilj izboljšanja dobrobiti živali, ne da bi se ta cilj odlagal za nove reje ali nove objekte, hkrati pa se za obstoječe reje zagotavlja sorazmerno obdobje za prilagoditev. Nove reje in novogradnje z baterijskim načinom reje po uveljavitvi zakona niso dovoljene, prav tako se javna sredstva ne namenjajo za vzpostavljanje ali podaljševanje uporabe takšnih sistemov. Investicijska podpora se tako usmerja v alternativne načine reje, ki so skladni z dolgoročnim ciljem zakona.

5. člen

V 15. členu se v prvem odstavku v štiriindvajseti alineji besedilo »zadostne rekreacije« nadomesti z besedilom »zadostnega gibanja«.

V drugem odstavku se za točko g) dodata novi točki h) in i), ki se glasita:

»h) za pse, rojene pred 1. januarjem 2027, privezovanje na vodoravno vodilo, ki je dolgo najmanj pet metrov in je najmanj dva metra nad tlemi, s privezom, ki psu omogoča najmanj štiri metre gibanja v obe stranski smeri od vodoravnega vodila in mu je najmanj enkrat dnevno zagotovljen izpust ali sprehod;

i) privezovanje psov na kmetijskih gospodarstvih, zaradi varovanja ljudi, živali in premoženja v nočnem času (obdobje med sončnim zahodom in sončnim vzhodom), na vodoravno vodilo, ki je dolgo najmanj deset metrov in je najmanj dva metra nad tlemi, s privezom, ki psu omogoča najmanj pet metrov gibanja v obe stranski smeri od vodoravnega vodila.«.

K 5. členu:

S predlagano spremembo izrazov v štiriindvajseti alineji prvega odstavka 15. člena terminološko usklajujemo izraze v zakonu z uveljavljenimi strokovnimi veterinarskimi izrazi. Izraz gibanje je vsebinsko ustrežnejši in omogoča presojo potreb živali glede na vrsto, način reje oziroma nastanitve ter njihove fiziološke in etološke potrebe. Izraz rekreacija z vidika potreb živali ni najustreznejši, saj se praviloma uporablja za prostočasno telesno dejavnost človeka in ga pri vseh vrstah živali ni mogoče ustrezno uporabiti.

S predlagano dopolnitvijo drugega odstavka 15. člena s točko h) se določa izjema od prepovedi privezovanja psov za pse, rojene pred 1. januarjem 2027, če so privezani na vodoravno vodilo pod pogoji, ki jim zagotavljajo večji prostor za gibanje, hkrati pa jim mora biti najmanj enkrat dnevno zagotovljen izpust ali sprehod.

Namen določbe je zagotoviti izvedljivo in sorazmerno prehodno ureditev za pse, ki so že pred uveljavitvijo strožje ureditve živeli privezani oziroma so bili na tak način nastanitve navajeni. Pri teh psih lahko nenaden prehod na drugačen način nastanitve, na primer v pesjak, povzroči izrazit stres, vedenjske težave ali poslabšanje njihove dobrobiti. Zato se za to skupino psov dopušča omejena izjema, vendar le ob izpolnjevanju pogojev, ki v primerjavi s klasičnim privezovanjem na fiksno točko, prepovedanim že z novelo iz leta 2021 s prehodnim obdobjem do leta 2025, zagotavljajo bistveno večjo možnost gibanja. Poleg ustrezno dolgega vodoravnega vodila se zahteva tudi, da je psu najmanj enkrat dnevno zagotovljen izpust ali sprehod, s čimer se zagotavlja dodatna telesna aktivnost in možnost gibanja zunaj območja, ki ga omogoča privez.

Predlagana rešitev ne pomeni splošne dopustnosti privezovanja psov. Izjema velja samo za pse, rojene pred 1. januarjem 2027, in le pod pogojem, da je pes privezan na vodoravno vodilo, dolgo najmanj pet metrov in nameščeno najmanj dva metra nad tlemi, pri čemer mora privez psu omogočati najmanj štiri metre gibanja v obe stranski smeri od vodoravnega vodila. Poleg tega mora biti psu najmanj enkrat dnevno zagotovljen izpust ali sprehod.

Za pse, rojene od 1. januarja 2027 dalje, ta prehodna izjema ne velja. S tem se ohranja cilj postopne opustitve privezovanja kot običajnega načina nastanitve psov in preprečuje nadaljevanje takšne prakse pri novih generacijah psov, ob upoštevanju posebej določenih izjem iz drugih točk drugega odstavka 15. člena. Nova i) točka pa uvaja omejeno izjemo od prepovedi privezovanja psov na kmetijskih gospodarstvih v nočnem času, kadar pes opravlja nalogo varovanja ljudi, živali in premoženja. Zaradi velikosti in prostorske razporeditve posameznih kmetijskih gospodarstev ograjevanje celotnega območja ni vedno izvedljivo.

Pes je lahko privezan le na vodoravno vodilo dolžine najmanj deset metrov, nameščeno najmanj dva metra nad tlemi, po katerem se lahko privez prosto pomika. Dolžina priveza mora psu omogočati najmanj pet metrov gibanja na vsako stran od vodila. Takšna ureditev psu zagotavlja večji prostor za gibanje, spremljanje okolice in odzivanje na dogajanje na varovanem območju ter s tem učinkovitejše opravljanje čuvajske funkcije.

Izjema je utemeljena predvsem za kmetijska gospodarstva, kjer bi ograjevanje celotnega območja zaradi njegove velikosti, razdrobljenosti ali funkcionalne rabe pomenilo nesorazmeren oziroma praktično neizvedljiv ukrep. Namen izjeme ni ponovno omogočiti splošnega trajnega privezovanja psov, temveč urediti

specifične razmere, v katerih pes opravlja funkcijo varovanja kmetijskega gospodarstva, pri čemer mora biti njegovo gibanje zaradi varnosti ljudi, drugih živali in samega psa ponoči nadzorovano. Časovna omejitev na nočni čas je pomembna tudi z vidika dobrobiti živali. Psu mora biti čez dan zagotovljena možnost prostega gibanja, gibanja skupaj s skrbnikom oziroma druge ustrezne telesne in socialne aktivnosti. S tem se omejujejo negativni učinki dolgotrajnega omejevanja gibanja in zagotavlja, da privez ne predstavlja osnovnega oziroma celodnevne načina bivanja psa.

6. člen

V 20. členu se v prvem odstavku doda nova četrta alineja, ki se glasi:

»— kirurška kastracija pujskov do vključno sedmega dneva starosti opravljena z uporabo anestezije in analgezije in če poseg opravi veterinar ali ustrezno usposobljena oseba v skladu z zakonom, ki ureja veterinarstvo na podlagi sklenjenega sporazuma z veterinarsko organizacijo. Po sedmem dnevu starosti pujskov lahko kastracijo opravi samo veterinar z uporabo anestezije in analgezije;«.

Dosedanje četrta do šesta alineja postanejo nove peta do sedma alineja.

V drugem odstavku 20. člena se peta alineja črta. Dosedanje šesta do osma alineja postanejo peta do sedma alineja.

K 6. členu:

S predlagano spremembo se kirurška kastracija pujskov sistemsko umešča v prvi odstavek 20. člena med ravnanja, ki so dovoljena, če so izvedena pod posebej določenimi pogoji. S tem se spreminja dosedanja normativna zasnova, po kateri je bila kastracija opredeljena v okviru prepovedanih ravnanj, kadar pri posegu nista bili uporabljeni anestezija in analgezija. Nova ureditev neposredno in jasno določa pogoje, pod katerimi je kirurška kastracija pujskov dopustna.

Pri pujskih do vključno sedmega dneva starosti je kirurška kastracija dovoljena le ob uporabi anestezije in analgezije. Poseg lahko opravi veterinar ali druga ustrezno usposobljena oseba v skladu z zakonom, ki ureja veterinarstvo, če ga izvaja na podlagi sklenjenega sporazuma z veterinarsko organizacijo. S tem se določa enoten minimalni standard obvladovanja bolečine pri posegu ter hkrati zagotavlja strokovna povezava izvajalca z veterinarsko organizacijo.

Anestezija in analgezija imata pri obvladovanju bolečine različni in dopolnjujoči se funkciji. Anestezija preprečuje oziroma zmanjšuje zaznavanje bolečine med samim posegom, analgezija pa zmanjšuje bolečino med posegom in zlasti v obdobju po njem. Predlagana ureditev zato njune uporabe ne določa alternativno, temveč zahteva uporabo obeh načinov obvladovanja bolečine.

Za pujske, starejše od sedem dni, se posebej določa, da lahko kirurško kastracijo opravi izključno veterinar z uporabo anestezije in analgezije. Takšna ureditev je usklajena s pravom Evropske unije. Direktiva Sveta 2008/120/ES o določitvi minimalnih pogojev za zaščito prašičev določa, da se kastracija po sedmem dnevu starosti lahko opravi samo s strani veterinarja, pod anestezijo in z dodatno podaljšano analgezijo. Predlagana določba tako glede izvajalca posega in obveznega obvladovanja bolečine pri pujskih, starejših od sedem dni, sledi zahtevam evropskega pravnega reda.

Možnost, da poseg pri pujskih do vključno sedmega dne opravi tudi ustrezno usposobljena oseba, izhaja iz evropske ureditve, ki dopušča izvajanje takšnih posegov veterinarju ali ustrezno usposobljeni in izkušeni osebi, ter se navezuje na ureditev po zakonu, ki ureja veterinarstvo. Z dodatnim pogojem sklenjenega sporazuma z veterinarsko organizacijo se zagotavljajo strokovni nadzor, ustrezno izvajanje posega ter pravilna, varna in s predpisi skladna uporaba zdravil za anestezijo in analgezijo.

Takšna ureditev je jasnejša, saj iz zakonske določbe neposredno izhajajo pogoji za dopustnost posega, hkrati pa je za pujske, starejše od sedem dni, zagotovljena usklajenost z zahtevami prava Evropske unije.

7. člen

V 27. členu se sedmi do dvanajsti odstavek črtajo.

K 7. členu:

Kopitarji po svojih bioloških, prostorskih, oskrbnih, veterinarskih in varnostnih potrebah niso primerljivi s psi in mačkami, za katere je primarno oblikovan sistem zavetišč za zapuščene živali v poglavju Skrb za zapuščene živali, ki so definirane kot najdene, oddane ali odvzete hišne živali. Zato posebna ureditev zavetišča za kopitarje v 27. členu v poglavju o zapuščenih živali ni najprimernejši način reševanja njihove oskrbe.

Oskrba zapuščenih, odvzetih ali drugače nezavarovanih kopitarjev se bo ustrezneje uredila v okviru sistema prehodnih hlevov, ki je glede na naravo teh živali, obstoječe postopke uradnega nadzora in potrebe po začasni namestitvi primernejši in izvedljivejši pravni okvir. Namesto vzpostavljanja posebne kategorije zavetišča za kopitarje je smiselneje dopolniti in izvedbeno razviti ureditev prehodnih hlevov za rejne živali.

Kopitarji zahtevajo drugačen režim kot psi in mačke. Potrebujemo večje površine, pašnike oziroma izpuste, hleve, ustrezno krmo, podkovsko oziroma korekcijsko oskrbo, veterinarsko oskrbo, režim premikov, identifikacijo in evidence v sistemu za kopitarje, biovarnostne ukrepe ter strokovno usposobljeno osebje. Zato jih ni primerno normativno vključevati v režim zavetišč za zapuščene hišne živali, razen če bi zakon zelo jasno določil posebna pravila za to kategorijo.

Posebej problematične so posledice dopolnjenih 27. in 31. člena, če se v sistem zavetišč vključijo tudi kopitarji. Ti določbi urejata zagotavljanje javne službe zavetišča, pristojnosti občin in financiranje oskrbe zapuščenih živali. Če se v ta sistem brez jasne razmejitve vključijo kopitarji, se odpre več pravnih in izvedbenih vprašanj.

Posebej problematična je tudi ureditev, če dopolnjeni 27. oziroma 31. člen omogočata podelitev koncesije za zavetišče za upokojene in zapuščene kopitarje brez zadostno jasne zakonske podlage in ob pogoju, da je izvajalec nevladna organizacija v javnem interesu.

Koncesija za izvajanje javne službe oziroma javnopravne naloge mora imeti jasno zakonsko podlago. Zakon mora določiti vsaj predmet koncesije, obseg nalog, pogoje za izvajalca, postopek izbire, trajanje, financiranje, nadzor, prenehanje koncesije in odgovornost izvajalca. Če zakon določi le, da se določena dejavnost lahko izvaja prek koncesije, ne določi pa dovolj jasno vsebine in pogojev izvajanja, gre za podnormirano rešitev.

Dodatna težava je pogoj, da se koncesija veže/podeli na nevladno organizacijo v javnem interesu. Tak pogoj je lahko izključujoč in diskriminatoren do drugih potencialno usposobljenih izvajalcev, na primer kmetijskih gospodarstev, veterinarskih organizacij, obstoječih zavetišč, javnih zavodov, izobraževalnih ustanov, konjeniških centrov ali drugih subjektov, ki bi lahko imeli primerne objekte, osebje, pašne površine, opremo in izkušnje z oskrbo kopitarjev.

8. člen

V 31. členu se četrti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Ne glede na 27.a člen tega zakona in prejšnji odstavek imetnik zavetišča ni upravičen do plačila stroškov podaljšane dnevne in veterinarske oskrbe po 180 dnevih od namestitve za zapuščeno žival, če je na podlagi dokumentirane veterinarske ocene ugotovljeno, da je žival neozdravljivo kronično bolna ali ima slabo zdravstveno prognozo s trajno zmanjšano kakovostjo življenja kljub ustreznemu zdravljenju.«.

Peti in šesti odstavek se črtata.

K 8. členu:

S predlagano spremembo četrtega odstavka 31. člena se upravičenost do plačila podaljšane oskrbe veže na zdravstveno stanje živali in njeno prognozo. Zavetišče bo upravičeno do plačila podaljšane oskrbe, če bo na podlagi dokumentirane veterinarske ocene ugotovljeno, da žival ni neozdravljivo kronično bolna in nima slabe zdravstvene prognoze.

Sprememba sledi strokovnemu mnenju NCDŽ, ki poudarja, da morata biti presoja zdravstvenega stanja in prognoze individualni, strokovno utemeljeni, dokumentirani in sledljivi. Namen določbe je zagotoviti, da se javna sredstva za podaljšano oskrbo namenijo živalim, pri katerih je nadaljnja oskrba v zavetišču skladna z njihovo dobrobitjo, zdravstvenim stanjem in pričakovano kakovostjo življenja.

S predlagano spremembo se v 31. členu črtata peti in šesti odstavek, ki sta bila povezana s financiranjem posebne ureditve zavetišča za zapuščene in upokojene kopitarje. Zaradi črtanja posebne ureditve zavetišča za zapuščene in upokojene kopitarje se posledično črtajo tudi določbe 31. člena, ki so urejale financiranje te posebne oblike oskrbe. Njihova ohranitev bi povzročala notranjo neskladnost zakona.

9. člen

33.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»Prehodni hlev je na javnem razpisu izbran obrat, ki je namenjen začasni namestitvi in oskrbi rejnih živali, za katere je:

- odrejen odvzem, kadar je to potrebno zaradi zaščite njihovega življenja, zdravja in dobrobiti;
- odrejena oskrba s strani posebne mobilne enote uradnih veterinarjev v skladu z zakonom, ki ureja veterinarska merila skladnosti;
- odrejena namestitve v primeru prometne nesreče ali
- odrejena začasna namestitve zaradi drugih razlogov.

Prehodni hlev mora:

- zagotavljati pogoje za dobrobit živali glede na vrsto, kategorijo in zdravstveno stanje živali;
- zagotavljati ustrezne prostore, opremo, krmo, napajanje in veterinarsko oskrbo;
- zagotavljati biovarnostne ukrepe in pogoje za preprečevanje širjenja nalezljivih bolezni živali;
- razpolagati z ustreznim številom usposobljenih oseb za oskrbo živali;
- voditi evidence o sprejemu, oskrbi, premestitvah in oddaji živali.

Stroški nastanitve, oskrbe, veterinarske obravnave, prevoza in drugi nujni stroški, povezani z odvzeto živaljo, se založijo iz proračunskih sredstev in bremenijo stranko v postopku v skladu z določbami zakona, ki ureja splošni upravni postopek. Če lastnik živali ni znan, plača stroške Republika Slovenija.

Upravni organ pristojen za veterinarstvo objavi javni razpis za izbiro prehodnega hleva na osrednjem spletnem mestu državne uprave, in z izbranim prehodnim hlevom sklene pogodbo.

Obrat, ki bo izvajal dejavnosti prehodnega hleva, se lahko prijavi na razpis iz prejšnjega odstavka tega člena, če izpolnjuje predpisane pogoje iz tega zakona. Izpolnjevanje predpisanih pogojev po predhodnem preverjanju ugotavlja upravni organ pristojen za veterinarstvo po pravilih splošnega upravnega postopka.

V javnem razpisu iz četrtega odstavka tega člena se določijo podrobnejša merila za izbor prehodnega hleva.

Pogodba iz četrtega odstavka tega člena podrobneje ureja stroške najema hleva, oskrbe živali in druga medsebojna razmerja med pristojnim organom za veterinarstvo in izvajalcem dejavnosti prehodnega hleva.

Minister predpiše podrobnejše pogoje glede objektov in opreme, kadrovskih zahtev, biovarnostnih ukrepov, podrobnejših standardov nastanitve, oskrbe živali, načina vodenja evidenc in postopka preverjanja glede izpolnjevanja pogojev.«.

K 9. členu:

S predlagano spremembo 33.a člena se celoviteje ureja institut prehodnega hleva kot začasne nastanitvene zmogljivosti za živali, za katere je zaradi odločitev pristojnega organa treba zagotoviti takojšnjo in začasno namestitve ter oskrbo.

Prehodni hlev je namenjen zlasti nastanitvi odvzetih živali, kadar je to potrebno zaradi zaščite njihovega življenja, zdravja ali dobrobiti, pa tudi živalim, za katere je odrejena oskrba posebne mobilne enote uradnih veterinarjev, živalim po prometnih nesrečah ter v drugih primerih, ko je zaradi okoliščin potrebna začasna namestitve. S tem se zagotavlja ustrezna zmogljivost za primere, ko živali ni mogoče pustiti na kraju, kjer se nahaja, oziroma zanje ni mogoče takoj zagotoviti druge primerne namestitve.

Določajo se temeljni pogoji, ki jih mora izpolnjevati prehodni hlev. Ti obsegajo zagotavljanje ustreznih pogojev glede na vrsto, kategorijo in zdravstveno stanje živali, primerne prostore in opremo, krmljenje, napajanje in veterinarsko oskrbo, izvajanje biovarnostnih ukrepov, zadostno število usposobljenih oseb ter vodenje evidenc. Podrobnejše tehnične, kadrovske, biovarnostne in druge pogoje določi minister.

Določba ureja tudi financiranje nastanitve in oskrbe živali. Stroški, povezani z odvzeto živaljo, se zaradi zagotovitve takojšnje izvedbe ukrepa založijo iz proračunskih sredstev, končno pa bremenijo stranko v postopku v skladu s pravili splošnega upravnega postopka. Kadar lastnik živali ni znan, stroške krije Republika Slovenija.

Zaradi zagotavljanja ustrezne kakovosti storitev, transparentnega izbora izvajalcev in razpoložljivosti primernih nastanitvenih zmogljivosti se določa izbor prehodnih hlevov na podlagi javnega razpisa. Pristojni organ pred imenovanjem preveri izpolnjevanje predpisanih pogojev, medsebojne pravice in obveznosti, stroške najema, oskrbe živali ter druga vprašanja pa se podrobneje uredijo s pogodbo.

Predlagana ureditev tako vzpostavlja jasnejšo in izvedljivo pravno podlago za začasno nastanitev različnih kategorij živali v primerih, ko mora pristojni organ zaradi njihovega varstva ali drugih nujnih okoliščin zagotoviti hitro, varno in strokovno ustrezno oskrbo.

10. člen

V 43. členu se peta alineja spremeni tako, da se glasi:

»— odrediti oskrbo za odvzete rejne živali na domu skrbnika živali ali pri drugem skrbniku živali, če to ni možno ali lastnika ni mogoče ugotoviti, živali odvzeti in takoj prodati ali namestiti v prehodni hlev in prodati v čim krajšem času. Če se trajno odvzeta žival v 30 dneh ne prodaja, uradni veterinar odloči, ali se namestitve živali v prehodnem hlevu podaljša ali se žival usmrti. Iz kupnine od prodane živali se pokrijejo stroški postopka, morebitna razlika pa se nameni za izvajanje nalog prehodnih hlevov v primerih, ko lastnik živali ni znan in stroške krije Republika Slovenija;«.

Štiriindvajseta alineja se spremeni tako, da se glasi:

»— začasno ali trajno odvzeti živali kršitelju, ki nedovoljeno prevaža hišne živali, ki ne izpolnjujejo pogojev za premike v skladu s predpisi Evropske unije, ki urejajo zdravje živali, netrgovske premike hišnih živali, premike in uvoz živali.«.

K 10. členu:

Določba alineje, ki uradnemu veterinarju omogoča zaseg vozila tujega kršitelja zaradi zavarovanja plačila globe in stroškov namestitve živali ter poznejšo prodajo vozila za poplačilo teh obveznosti, se je v praksi izkazala za težko izvršljivo in zato ne dosega svojega namena. Nasprotno, lahko povzroči dodatne postopkovne zaplete in podaljšuje reševanje zadev.

V postopkih nadzora se namreč pogosto ugotovi, da vozilo, uporabljeno pri storitvi prekrška, ni v lasti kršitelja, temveč je predmet leasinga, najema ali posoje oziroma je v lasti tretje osebe. Čeprav zakon dopušča zaseg ne glede na lastništvo vozila, se pri izvajanju ukrepa pojavljajo številna praktična in pravna vprašanja glede varstva pravic tretjih oseb, ugotavljanja lastništva ter ravnanja z zaseženim vozilom. Dodatne zaplete lahko povzročijo postopki s čezmejnimi elementom, ki so še posebej zahtevni in dolgotrajni, saj je treba sodelovati s pristojnimi organi drugih držav. Zaradi tega so takšni postopki praviloma zahtevnejši, administrativno bolj obremenjujoči in časovno daljši.

Dodatne težave nastajajo pri hrambi, varovanju in upravljanju zaseženih vozil. Uprava, pristojna za veterinarstvo, namreč ni organizirana niti opremljena za izvajanje nalog, ki so po svoji naravi primerljive s postopki zasega in upravljanja premoženja v prekrškovnih, carinskih ali kazenskih postopkih. Izvajanje takšne določbe bi zato zahtevalo nesorazmerne kadrovske, organizacijske in finančne vire glede na število primerov, v katerih bi se ukrep dejansko lahko uporabil.

Prav tako je prodaja zaseženega vozila v številnih primerih težko izvedljiva. Pred prodajo je treba zanesljivo ugotoviti lastništvo vozila, morebitna stvarnopravna bremena, pravice leasingodajalcev ali drugih tretjih oseb ter urediti vprašanja mednarodnega sodelovanja, kadar gre za vozila, registrirana v drugih državah. Zaradi navedenega se lahko postopek prodaje občutno podaljša, stroški njegove izvedbe pa lahko v posameznih primerih presegajo terjatve, ki naj bi se s prodajo poplačale, s čimer se zmanjšujeta učinkovitost in ekonomičnost ukrepa.

V primeru naknadne odprave odločbe ali ugotovitve njene nezakonitosti nastajajo tudi dodatna finančna in pravna tveganja za državo, saj zakon predvideva vračilo kupnine za prodano vozilo. Takšna ureditev povečuje možnost odškodninskih zahtevkov ter dodatnih upravnih in morebitnih sodnih postopkov. Posledično se zmanjšujeta pravna varnost in učinkovitost izvajanja ukrepa, hkrati pa se povečujejo stroški njegovega izvrševanja.

Glede na navedeno se določba v praksi izkazuje za težko izvedljivo, administrativno zahtevno ter povezano z nesorazmernimi stroški in pomembnimi pravnimi tveganji. Ukrepi zasega in morebitne prodaje vozila sicer zasleduje legitimni cilj zavarovanja plačila globe in stroškov oskrbe živali, vendar zaradi zapletenosti ugotavljanja lastništva, varstva pravic tretjih oseb, zlasti kadar gre za tuje osebe, čezmejnih postopkov ter stroškov hrambe in prodaje ni primeren instrument za učinkovito zagotavljanje plačila glob in stroškov oskrbe živali.

Takšna ureditev lahko povzroča dodatne postopkovne zaplete, podaljšuje reševanje zadev in preusmerja kadrovske ter finančne vire od temeljnih nalog organa na področju varstva in dobrobiti živali. Zato je primerno, da se alineja črta, izterjava glob in stroškov pa se zagotavlja z drugimi, že uveljavljenimi in izvršljivimi mehanizmi prekrškovnega in izvršilnega prava, ki so prilagojeni tudi čezmejnemu primerom.

11. člen

V 45. členu se v prvem odstavku prva točka spremeni tako, da se glasi:

»1. redi kokoši v sistemu baterijske reje (drugi odstavek 9.a člena), pa zanj ne velja prehodno obdobje;«

Doda nova 8. točka, ki se glasi:

»8. ki ravna v nasprotju s četrto alinejo prvega odstavka 20. člena tega zakona;«.

Dosedanja 18. točka se črta.

Dosedanje 8. do 17. točka postanejo nove 9. do 18. točka.

K 11. členu:

S predlagano spremembo 45. člena se prekrškovne določbe uskladijo s spremembo 20. člena zakona.

Doda se nova prekrškovna določba za ravnanje v nasprotju s pogoji, določenimi za kirurško kastracijo pujskov v četrti alineji prvega odstavka 20. člena. S tem se zagotavlja sankcioniranje primerov, ko se poseg izvede brez izpolnjevanja predpisanih pogojev glede uporabe anestezije oziroma analgezije, starosti živali ali usposobljenosti osebe, ki poseg opravi.

Dosedanja 18. točka se črta, ker ni več vsebinsko relevantna. Določba se je nanašala na ureditev Zakona o zaščiti živali pred spremembami, sprejetimi leta 2021, po takratnih posegih v besedilo zakona v zakonodajnem postopku v Državnem zboru pa ni bila ustrezno usklajena z novo vsebino zakona. Ker se je v besedilu zakona ohranila kot neusklajena prekrškovna določba, se sedaj črta.

12. člen

V 46.a členu se v prvem odstavku v 7. točki besedilo »s prvim« nadomesti z besedilom »z drugim«.

8. točka se črta.

Dosedanje 9. do 24. točka postanejo nove 8. do 23. točka.

K 12. členu:

S predlagano spremembo 46.a člena se prekrškovne določbe uskladijo s spremenjenim 6.a členom zakona. Ker označitev in vpis v centralni register hišnih živali za vse mačke nista več določena kot splošna obveznost lastnika, se črta dosedanja 8. točka, ki je določala prekršek za kršitev te obveznosti.

Preostale točke se zaradi črtanja ustrezno preštevilčijo.

13. člen

V Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o zaščiti živali (Uradni list RS, št. 60/25) se v 36. členu tretji, peti in sedmi odstavek črtajo.

K 13. členu:

S predlaganim členom se v 36. členu ZZZiv-G črtajo tretji, peti in sedmi odstavek, ker zaradi spremenjene ureditve označevanja mačk, baterijske reje kokoši in povezanih prekrškovnih določb niso več ustrezni. S črtanjem petega odstavka se odpravlja dosedanja določba o začetku uporabe prepovedi baterijske reje 1. januarja 2029. Za obstoječe baterijske reje se s 13. členom tega zakona določa novo prehodno obdobje do vključno 31. decembra 2034, tako da se prepoved zanje v celoti uveljavi 1. januarja 2035.

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBI**14. člen**

Ne glede na prepoved iz drugega odstavka 9.a člena Zakona o zaščiti živali (Uradni list RS, št. 38/13 – uradno prečiščeno besedilo, 21/18 – ZNOrg, 92/20, 159/21, 109/23, 12/25 – odl. US in 60/25) je baterijska reja kokoši dovoljena do vključno 31. 12. 2034 za baterijske reje, ki so bile vzpostavljene do uveljavitve tega zakona.

K 14. členu:

Za obstoječe reje se v prehodni določbi določa možnost nadaljnje uporabe obstoječih sistemov do 1. januarja 2035. Podaljšano prehodno obdobje omogoča rejcem postopno prilagoditev objektov in načina reje ter načrtovanje potrebnih investicij ob upoštevanju življenjske dobe obstoječe opreme, neamortiziranih investicij in ekonomskih posledic prehoda. Na ta način se ohranja in jasno določa cilj zakona – opustitev baterijske reje – hkrati pa se obstoječim rejcem zagotavlja daljše in izvedljivo obdobje za prilagoditev.

15. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

K 15. členu:

S to določbo se določa splošni petnajstdnevni rok za začetek veljavnosti zakona po njegovi objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Glede na naravo in obseg predlaganih sprememb daljši rok za seznanitev naslovnikov in pripravo na izvajanje zakona ni potreben.